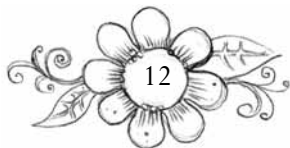

Měla jen jediný problém. Vílí zvířátka z Kouzelného lesa chodila do venkovní školy. A za slunečných jarních rán neexistovalo na světě líbeznější místo než Kouzelný les.

Všude zářily květy, stromy šuměly v lehkém vánku a obloha měla krásnou safírově modrou barvu. A ve vši té nádheře se Štefi prostě nedokázala soustředit na učení!

Dnes se vyučování konalo na Zvonkové louce. Štefi se nemohla vynadívát na koberec fialových kvítků

pohupujících se v hřejivém větru. Zhluboka nasála jejich sladkou vůni mísící se s čerstvým vzduchem Kouzelného lesa. Hmmm – úžasné!

Štefi na okamžik zavřela své velké, čokoládově hnědé oči. Představila si, jak v květech válí sudy tak dlouho, až jí od nich voní celý její zlatý kožíšek.

Ze snění ji vytrhl milý hlas. „Ty ses dnes v noci nevyspala, Štefi?“ oslovila ji paní učitelka. Štefi oči rychle otevřela. *Jejda!* Paní učitelka ji už zase nacytala, jak nedává pozor.

